

З АРХІВНИХ ДЖЕРЕЛ

ЗДОКУМЕНТАЦІЇ ГЕТЬМАНА ІВАНА СКОРОПАДСЬКОГО

(Підготовка до друку і передмова Юрія МИЦИКА).

Іван Скоропадський був гетьманом Лівобережної України у 1708—1722 рр. Біографія цієї людини останнім часом привертає до себе зростаючу увагу, про що свідчать статті О. Гуржія та Л. Мельника.¹ Помітна тенденція відходу від досить стереотипного погляду на Скоропадського як на вірного царського слугу, підкреслюється, що тільки волею обставин він не зміг взяти участі у антиколоніальному та антиімперському повстанні гетьмана Івана Мазепи у 1708—1709 рр., що, ставши з волі царя гетьманом 17(6).XI.1708 р., він старався зберегти рештки суверенітету Української держави від тиску Російської імперії, наскільки це було можливим у тих тяжких умовах.

Оскільки біографія Скоропадського в загальних рисах висвітлена у працях ряду науковців, вкажемо тут лише на окремі важливі факти його життя, яке було надзвичайно міцно пов'язане з Сіверською Україною і насамперед Черніговом, Стародубом та Глуховом. І. Скоропадський народився в сім'ї козацького старшини Іллі в Умані 1648 року. Після взяття і сплюндрування турецькими загарбниками Умані у 1674 р. Іван Скоропадський і його брат Василь врятувалися втечею на Лівобічну Україну. Ще один брат (Павло) опинився у турецькій неволі і тільки через деякий час він зумів приєднатися до братів. До речі, про Павла Скоропадського йдеться у одному з виявлених нами документів гетьмана І. Скоропадського, який ми наводимо нижче (№ 5). Гетьман наказував волинському сотнику Ліневичу надати своєму брату Павлу село Стару Рудню і греблю біля нього на р. Бречі.

І. Скоропадський служив спочатку у гетьманській канцелярії при гетьманах І. Самойловичу та І. Мазепі, одружився з дочкою Никифора Калиниченка (Калиниковича), який був чернігівським полковим осавулом у 1671 — після 1674 рр. та чернігівським наказним полковником у 1688 р. Діставши за дружиною у посаг будинок у Чернігові, І. Скоропадський осів там. Від шлюбу з Палажкою Калиниченко народилася дочка Орина, яка пізніше стала дружиною бунчукового товариша Семена Лизогуба (1678—1734), внука Якова Лизогуба, що був у 1687—1698 рр. чернігівським полковником. Овдовівши у 1699 р., Скоропадський одружився вдруге з удовою генерального старшини К. Голуба Настею Маркович. На той час він уже був генеральним бунчужним, прослуживши понад 10 років чернігівським полковим писарем. Особисті якості Скоропадського не могли не бути поміченими гетьманом Мазепою і він призначає його генеральним осавулом (1701—1707), а потім і стародубським полковником (1706—1708). Ставши вже з волі Петра I гетьманом, І. Скоропадський перебував на цій посаді до самої смерті, що сталася 14(3) липня 1722 р.

Нині зусиллями дуже невеликої групи науковців готуються й видаються матеріали для майбутнього «Українського Дипломатарію XVI—XVIII ст.», куди б увійшла б вся документація, яка вийшла з-під пера гетьманів України та Війська Запорізького, кошових отаманів, генеральної, полкової і сотенної старшини. Без цього фундаментального видання неможливо вести мову про достатньо повну джерельну базу до вивчення історії Української держави козацької доби. Якщо звернутися до документальної спадщини І. Скоропадського, то вона збереглася досить добре, хоч і розпорошена по різних вітчизняних і зарубіжних архівах. Тим не менш, відсутня будь-яка спеціальна публікація документів цього гетьмана, справа обмежувалася у кращому випадку лише підбірками документів у статтях, та й то дореволюційного часу.

Нами була виявлена група універсалів та наказів і листів І. Скоропадського, яка зберігається у польських архівосховищах. Більшість їх знаходиться у складі колекції Марціна Гожковського, яку він зібрав у 1858—1859 рр. на Сіверській Україні і вивіз до Польщі. Вона і дотепер там зберігається у відділі рукописів Бібліотеки Польської Академії наук у Кракові. Про цю колекцію нам вже доводилося не раз писати. Тут відзначимо тільки, що частина документів з даної колекції якимсь чином залишилася на Україні. Про це свідчить, наприклад, виявлена нами грамота цариці Анни Іоаннівни, якою видатний український літописець Григорій Грабянка призначався гадяцьким.

полковником у 1730 р. На документі у лівому верхньому куті є запис рукою самого Гожковського: його ім'я та прізвище у скороченому вигляді (Mag. Gorzk.). Враховуючи значення цього документа, подаємо його текст у додатках до нинішньої публікації. Матеріали колекції М. Гожковського активно нами використовувалися і тепер розгорнута публікація найважливішої його частини: документів гетьманів України XVII—XVIII ст. До речі, на сторінках «Сіверянського літопису» нами була здійснена публікація і двох листів І. Скоропадського (з колекції М. Гожковського), адресованих духовним особам. Тут подаємо 8 документів цього гетьмана, в тому числі 6 універсалів і 2 накази, які було створено у 1709—1721 рр. Половина цих документів (№№ 1—4) є універсалами-привілеями, даними гетьманом Гнату Василевичу Сахновському, менському сотнику у 1696—1722 рр., на володіння маєтностями Хвеськівкою Феськівкою та Величківкою, на звільнення підданих селян з даних сіл від тютюнної десятини тощо. Ще одним універсалом (№ 7) гетьман змушував жителів сіл Величківки та Киселівки виконувати «послушенство» по ремонту греблі, що належала жіночому Свято-Покровському монастиреві (Макошино). Універсалом, зверненим до жителів с. фастовця, Скоропадський забороняв орати й косити на степових пасовиськах, призначених для військових коней (№ 6). Нарешті, наказ гетьмана (№ 8) стосувався скарги козака Ф. Проскуренка (Проскурненка). До речі, цілий ряд документів, якими обросла його скарга, зберігається у збірнику № 279 відділу рукописів (далі—ВР) Бібліотеки Польської Академії наук у Кракові (далі — БПАН). Гетьман наказував з'явитися на суд і очну ставку кредиторам Ф. Проскуренка, козакам з Понорниці К. Уласенку та П. Федорченку. В додатках до згаданих документів гетьмана І. Скоропадського подаються ще два документи. Про один (грамота Анни Іоаннівни) вже говорилося, а другий («премеморія»), стосується постою військ у містечку Вороніжі і походить з тієї ж колекції М. Гожковського.

Значення поданих нижче документів полягає насамперед у тому, що вони дають можливість повніше уявити соціально-економічну політику І. Скоропадського, спрямовану на зміцнення позицій козацької старшини і православних монастирів. Важливо, що в них йдеться про Сіверську Україну, насамперед про Чернігівщину (Менська й Понорницька сотні) та Ніжинщину (Воронізька та Глухівська сотні), про такі населені пункти (Величківка, Феськівка, Киселівка), котрі існують і нині на території сучасного Менського району Чернігівської області. Документи проливають світло і на особистість гетьмана І. Скоропадського, до глибини душі обуреного свавіллям деяких козаків, котрі, «вбиваючи» борг з свого боржника, повісили його за ноги на вербі, били киями, навіть заставили бігати під лавами і гавкати по-собачому (№ 8). Є тут дані і про брата гетьмана — Павла Скоропадського (№ 5), і про менського сотника Г. Махновського; універсали й накази були адресовані чернігівському полковнику Павлу Полуботку (№ 1—3), менському сотнику Г. Сахновському та киселівському сотнику Р. Андрусенку(?) (№ 7).

З поданих нижче документів Скоропадського один зберігається в оригіналі і має особистий підпис-автограф гетьмана, а інші збереглися в копіях XVIII ст. Цікаво, що на копіях універсалів, даних Гнату Василевичу Сахновському (№№ 1—4), підпис останнього зроблено іншим почерком. На наш погляд, цьому є пояснення. Сахновський став чернігівським полковим обозним вже по смерті Скоропадського, а саме, у 1723 р. Очевидно, коли робилися ці копії, Сахновський для більшої ваги дописав на них своє прізвище і нову, більш високу, посаду. Сподіваємося, що ця перша подача документів І. Скоропадського не буде останньою і вона, як і наступні публікації, придадуться широкому колу істориків та краєзнавців.

* * *

№ 1

1709, січня 17 (6). — Глухів. —

Універсал - привілей гетьмана І. Скоропадського Менському сотнику Г. Василевичу на володіння селами Величківка і Хвеськівка.

Пресвітлішого и державнійшого великого г/о/с/л/у/д/а/ра его царского в/е/л/и/ч/е/ства Войск Запорожских гетман Иоан Скоропадский

Его ж царского пресвітлого величества Войска Запорожского п/а/ну полковникови чернігівському з пп. старшиною полковою, сотником, атаманом з товариством, войтам, бурмистром з всіми того полку посполитими людьми, также урадови менському и кому бы о том відати належало. Ознаймуем, иж респектуючимы на вірние пана Игната Василевича, сотника менского/о/, прежде сотництва, а потом на ураді сотництва в Войску Запорожском ронение служби, до которых и впред его заохочуючи, надем ему в подданство для вспартя господарского селец дві Величковку и Хвесковку, в сотні Менской застаючие, з млинком прядним, в селі ж Хвескувці найдуючимся, да млин передний на греблі Менской Федора Кучура и Никифора Губского з двома каменями мужицкими до ласки н/а/шой войсковой, и в посессию ствержаем займище его власное под селом Величковкою у мельника величковского купленое, прето в

владінію тих помянутих сел Хвескувки и Величковки, а в отбиранню з млинов части войскової, на нас належной, и в отнятію того займища, жебы як п/а/н полковник черніговский, старшина его полковая, так и урадовіе менские ему, п/а/ну сотникови менскому, не важилися чинити жадной кривди и перешкоди; войти зась тих сел Величкувки и Хвескувки повинни будут з всіми тамошними посполитыми людми, кромі козаков там мешкаючих и служби войсковіе отбуваючих, всякіе подданское послушенство и повинность ему ж, п/а/ну сотнику менскому, отдавати, все тое пилно міти хочем, варуем и рейментарско приказуем.

Дан в Глухові генвара 6 року 1709.

Звыш менованный гетман рукою власною.

Игнат Василевич, обозный полковый черніговский».

{БПАН в Кракові. — ВР. — № 261/2. — Арк. 116 — 116 зв. — Копія XVIII ст.)}

№ 2

1710, січня 24 (13). — Глухів.

Універсал-привілей гетьмана І. Скоропадського на збудування млина в с. Хвеськівці менському сотнику Г. Василевичу.

«Пресвітлішого и державнішого великого г/о/с/у/д/а/ря нашего его ц/а/р-ского в/е/л/и/ч/е/ства Войска Запорожского обоих сторон Дніпра гетман Иоан Скоропадский.

Пану полковникови Войска его ц/а/рского пр/е/с/в/і/т/л/а/го в/е/л/и/ч/е/ства Запорожского черніговскому, пп. старшині полковой и всім, кому тилко з старшини и черні полку Черніговского ж обивателей відати належит, сим нашим ознаймуем універсалом, иж пан Игнат Василевич, сотник менский, міючи млин в селі Хвескувці, на той же греблі усмотривши місце способное на то строение млина внов вешняка, просив так на построение нашего потверження, яко на міючийся строити, фундушу. Ми теды, гетман, склонившыся на его, пана сотника менского, прошение, респектуючи на его ж в Войску Запорожском ронение праці и заслуги, яко выжей специфікованный млин, нашим ствержаем універсалом, так внов на той же греблі построити млин вешняк позволяем, биле б от построенного того млина не діялася кгрунтам людским шкода. Зачим аби в о/т/биранню с поменутого млина приходячих користей в построенном внов вешняка ніхто не сміл и не важился также наданню от нас части воинской найменшой чинити перепони и трудности жадаем, міти хочем и приказуем.

Дан в Глухові януар/ия/ 13 року 1710.

Звышменованный гетман рукою власною.

Игнат Василевич, обозный полковый черніговский».

{БПАН у Кракові. — ВР. — № 261/2. Арк. 118. — Копія XVIII ст. Тексту документа передує запис копіста: «Копия»}.

№ 3

1712, січня 25 (14). — Глухів.

Стверджувальний універсал-привілей гетьмана І. Скоропадського менському сотнику Г. Василевичу на володіння землею і збудування млина у с. Хвеськівці.

«Пресвітлішого и державнішого в/е/л/и/к/о/г/о/ с/у/д/а/ря нашего его царского св/я/щенішого в/е/л/и/ч/е/ства Войск Запорожских обоих сторон Дніпра гетман Иван Скоропадский.

Пану полковникови черніговскому, старшині его полковой и всім старшим и меншим войсковим и посполитим того полку обивателем и кому бы о том відати належало, сим нашим ознаймуем універсалом, иж пан Игнат Василевич, сотник менский, презентовал нам купчую запис от Данила Власенка, жителя сосницкого, на камен Майва на реці Мені в селі Хвескувці в задней стоючий с порожнею заставкою и з иншими, до того майна прилегаючими кгрунтами, собі данную и, построивши на той порожней заставці внов два камені, просил нашего на оние потвержения. Ми прето, гетман, тое его пана сотника менского прошение узнавши за слушное, а до того ж, респектуючи на его ж отдавна в Войску Запорожском ронение праці, тие купленнии и внов на порожней заставці построение два камені звыш наменными и кгрунтами сим нашим універсалом в спокойное владініе оному ствержаем, позволяючи з оних приходячие розміровіе отбирати користи, биле б от тих внов построенних каменей кгрунтам людским не діялася шкода. Зачим пилно міти хочем, варуем и рейментарско приказуем, аби ніхто з старшини и черні войскових и посполитих полку Черніговского обивателей не міл і не важився ему, пану сотникови менскому, в владінію купленними кгрунтами и в отбиранню звыш мененних каменей розмірових приходов жадной найменшой чинити перешкоди.

Дан в Глухові йануар 14 року 1712.

Звыш менованный гетман рукою власною.

Игнат Василевич, обозный полковый черніговский».

{БПАН у Кракові. — ВР. — № 261/2. — Арк. 118 зв. — Копія. XVIII ст. Тексту документа передує запис копіста: «Копия»}.

1715, січня 26 (15). — Глухів. —

Універсал – привілей гетьмана І. Скоропадського менському сотнику Г. Василевичу на звільнення його маєтностей, сіл Хвеськівки і Величківки від тютюнової десятини.

«Его царского пр/е/с/в/и/т/л/о/го в/е/л/и/ч/е/ства Войска Запорожского гетман Иоан Скоропадский.

Всім, кому колвік о том відати надлежит, а особливе ординованим для вибрання титюнной десятини висланим, сим нашим ознаймуем універсалом, иж пан Игнат Василевич, сотник менский, просил нас о уволенне титюнной десятини от подданих его в селах Хвескувці и Величкувці будучих, до скарбу войскового належной, поневаж з сажения титюну єдино тилко иміют собі препитание. Ми преть, прошению его, п/а/на сотника, не отмовивши, а респектючи на его здавна ронячійєса войсковие услуги, увольняем помянутих подданих од того за титюнную десятину, до скарбу войскового належного датку, зачим аби поборци тоей титюнной десятини, кому она впрєд для стягнення вручена будет, відаючи о таковой волі нашой, жадного за тое от преречоних его п/а/на сотника подданих не вимагали платежу и повинности міти хочем и рейментарско приказуем.

Дан в Глухові йануар/ия/ 15. року 1715.

Звиш менованный гетман рукою власною.

Игнат Василевич обозный полковый черниговский».

(БПАН в Кракові. — ВР. — № 261/2. — Арк, 119. — Копія XVI11 ст. Тексту документа передуде запис, зроблений копіїстом: «Копія»),

№5

1715, вересня 17 (6). — Глухів. —

Наказ гетьмана І. Скоропадського волинському сотнику (?) Ліневичу.

«П/ане/ Ліневич!

Нехай будет вам відомо, же мы п/а/ну Павлу, брату нашому, определили в вичистое владіние всю греблю Руднянскую, на реці Бречи стоячую, з млинами и из селом Руднею Старою. Жадаем прето, абисте углядівши час, зехали туда купно з п/а/ном Павлом и тую греблю з млынами з селом и, що там єсть до того кгрунту належного/е/, отвели ему в владіние. Притом засилаем вам ласку нашу.

3 Глух(ова) септеврия 6 року 1715.

Вам ласкавий Иван Скоропадский, гетман, рукою власною м(апи) р (Рорpria).

(БПАН в Кракові. — ВР. — № 276. — Арк. 23. — Оригінал, завірений особистим підписом І. Скоропадського і печаткою, яка майже не збереглася. Запис у нижньому куті документа: «п/ану/ Ліневичу». Запис на звороті: «Поважний лист ясневелможно-го/о, що Рудню в Бречи п/а/ну Павлу».

№ 6

1716, травня 18 (7). — Глухів. —

Універсал гетьмана І. Скоропадського, яким жителям с. Фастовець заборонялося користатися з пасовиська для коней Війська Запорізького.

«Его царского пресвітлого величества Войска Запорожского и обоіх сторон Днєпра гетман Иоан Скоропадский.

Вам, атаманови з товариством и войтови з посполством фастовецким и всім, кому колвек о том відати надлежатимет, сим н/а/шим ознаймуем універсалом, иж до-неслося нам відати, что многие в/а/ши так з войскових, яко и посполитих жителей самоволие поступючи, степ тот, на яком для войскових арматних коней сіно посегда кошувалося и коситя и на оном же тое ж стадо артилерийское на паші найдуется зьоруєте и засіваєте, през що великое для войскових коней в ормі дієтєя утиснене. Прето яко такових самоволстников оний неслушний поступок ганим, так пилно чрез сей н/а/ш універсал приказуем и грозно упоминаем, иж бы нікто з преречоних жителей ані тепр, ні в придучие літа оного войскового степу як в себе свого имієм граничу орати отнюдь не важилєся, що если бы впрєд такое ж в/а/ше в орано на тамошном степу дерзновенное показалося самоволство, тєды оних не тилко приказуем там плуги рубаты, леч и воли забирати, чоґо всего накріпко атаман и войт помянутіє фастовские пилно повинни достатковати и так сами, яко и нікому там орат отнуд не допускати, что и повторе под сроґгим на здоровю оних самоволников каранем приказуем.

Дан з Глухова мая 7 1716 року.

(БПАН в Кракові. — ВР. — № 261/2. — Арк: 138 зв. Копія XVIII ст. Наприкінці копіїст додав: «В подлинном подпис таков: «Звиш менованный гетман рукою власною», а також вказав: «Місто печати войскової»).

1717, вересня 2 [серпня 22]. — Харлампіївна пустинь. —

Універсал про «Послушенство» у справі ремонту монастирської греблі жителів сіл Киселівки і Величківки.

«Его ц/а/рского пресвітлого величества Войска Запорожского гетман Иоанн Скоропадский.

Паном сотником менскому и киселюжскому з тамошними урядами сим н/а/шим ознаймуем універсалом, иж доносили нам: жители киселювские и величковские гребле их м/о/н/а/ст/ы/рской в тому ж селі Величковці будучой не хотят подлуг давнего обикновения гатити и поправовати, чрез що оная в крайное пришла разорене и спустошене и обител с/вя/тая с тех причин веема в хліб оскудела; зачим яко непомалу мусим тому удивлятися, так пилно и сурово приказуем, абы величковские жители казаки з послотые помянутую греблю, которая им до переезду и молотя потребна, всегда належите угачовали и направляли, а киселювці подлуг давнего обикновения, без жадной вимовкы також чинили в том гаченю помоч, под стятем упоминаем.

Дан в Харямпиевой пустинці августа 22-го/ 1717 року».

(БПАН в Кракові. — ВР. — № 261/2. — Арк. 106. — Копія. XVIII ст. Нижче тексту документа копіїст приписав: «У подлинного уневерсалу при войсковой печати подписано тако: «Звыш менованный гетман рукою власною». Таков подлинной універсал макошинского монастыра манахиня Марфа приняла, а в еї місто по еї прошению росписался Леонтий Клопотовский, дозорца заиланский»).

1721, квітня 9 (березня 29). — Глухів. —

Наказ гетьмана І. Скоропадського з'явитися на очну ставку козакам К. Уласенку і П. Федорченку по скарзі Ф. Проскуренка.

«Его царского пресвітлого величества Войск Запорожских гетман Иоан Скоропадский.

Вам, Карпу Уласенку и Филипу Федорченку, жителем и козаком покоищким, (?), чрез сей н/а/ш одкритий лист нехай будет відомо, иж подал нам супліку Хведор Кирилович Проскуренко, жител и козак тамошний, в ревних своїх плачев ускаржающий-ся на вас в тот способ, что ви его, Хведора, за спродание власни же ему позосталих крунтов и бортной отчины, которой он, осиротивши по отцу и матері своей, не мог при собі задержати з тих мір, что многие долги родичами его ж затягнение, треба было кредиторам . випдачовати, , мусіл Тимоху Зімі во вічне владініе оние крунта продажею завести, самоволие и напрасно обвинивши, первеи як злочинцу на вербі стромглав повисивши, чрез дві години его мордовали, а потим знявши, киями по гаразд оного принародне били, а зверх того, гонячи попод лавами, веліли ему, яко псу, щекати, що он принужден будучи вашим мордерством, мусив тое учинити. От якого вашего убігши сюда, в Глухов, тиранского побою, просил в нас суда. Теди ми, яко непомалу, если так есть, удивляемся безчеловічим вашим поступком и неслиханному з самовольной предерзости мордерству, так чрез сей наш позовний лист грозно приказуем, абисте по наступующих, дасть Бог, дочекати Воскресенских свят второй неделі для очной з супплікуючим росправи приездили сюда, в Глухов, перед суд наш войсковий енералний. А еслибисте од назначенного термину ухибили, то знатно ж не уойдете наказаня, декларуем.

Дан з Глухова 29 марта року 1721.

Звиш менованный гетман рукою власною».

(БПАН в Кракові. — ВР. — № 279, — Арк. 26. — Копія (?).

ДОДАТКИ:

1726, ЛИСТОПАДА 6 (ЖОВТНЯ 26). — ГЛУХІВ(?). —

«Премеморія» Генеральної військової канцелярії до Малоросійської колегії (?).

«Премеморія.

З генеральной войсковой канцелярії в Малоросійскую коллегію сего 1726 году октоврия 21 в присланных од старшины сотенной воронізской доношеніі написано, что полку г/о/спо/д/и/на полковника Балсира три роты салдат, купно з обер и ундер оффіцерами ««коупившись, в оном городку Вороніжу, а кварталом стоят, од чого тамошним обывателем превеликая тіснота в домах их учинена, а з тых оффіцеров нікотеріе получают сусентацию в Новомлинской сотні; в чом означенная старшина воронізские просили в енеральной войсковой канцелярії раземотрения. Тог/о/ рады в вышписанной Малоросійской коллегіі обявляемся да бл/а/говолит оная коллегія

опреділит указом до комиссаров сотні Глуховской,- чтоб з означенних оффіцеров, которие з сотні Новсмлинской получают сусентацию, туда ж е соттню Новомлинскую и на квартири переведено, чтоб вороніЗские обиватели крайнег/о/ утіснения чрез тое(?) не узнавали и всем малороссийские коллегия,, что забл/а/горозсудит, да бл/а/-говолит енералную войсковую канцелярию увідомит промеморию.

Иван Левенец. Федор Петрович(?), старший канцеляриста. Николай Ханенко, канцелярист. Дамян Обоновский.
Октоврия 26 1726 году».

(БПАН в Кракові. — ВР. — № 279. — Арк. 18. Оригінал, підписаний особисто упорядниками документа).

№ 2

1730, червня 10 (травня 30). — Москва. —

Указ імператриці Анни про призначення обозного Гадяцького полку Г. Грабянки полковником Гадяцького полку.

«Б/ожию/ м/и/л/о/стию мы, Анна, імператрица и самодержица всероссийская и протчая, и протчая, и протчая.

Нашего імператорского величества подданному Войска Запорожского обоих сторон Днепра гетману Данилу Апостолу и всему Войску Запорожскому наше імператорское м/и/л/о/стивое слово.

В прошлом 1729 году бл/а/женные памяти его величества Петра Второго, імператора и самодержца всероссийского, нашего вселюбезнейшого племянника, в грамоте к тебе, подданному нашему, писано, что гадицкой полковник Гаврило Милорадович, за показанные от него казакам и послпству обиды от того полку оставлен, а на место ево в тот полк в полковники велено тебе, подданному нашему, з старшиною выбрать волными голоса из малороссиян ч/е/л/о/век двух или трех кандидатов; и марта от 7 числа сего 1730 году писал - ты, подданной наш, что по силе той грамоты в кандидаты Гадяцкого полковничества выбраны три человека, а имянно праящей за писаря генералного Михайло Турковский та Гадицкого ж полку полковые, обозной Григсрей Гребянка, судья Мартын Шпишевский и притом прислал заручную того полку старшину, сотников значковых товарищей, отаманов городовых и селских и рядовых казаков и послпства челобитную, чрез которую они, полчания, нас, великую г/о/с/у/д/а/рыню, наше імператорское величество, всеподданнейше просили, чтоб из показанных кандидатов определить к ним в полк полковникам донося при том, что оные кандидаты люди добрые, заслуженные и в верности неподозрительные и того уряду достойны. И мы, великая г/о/с/у/д/а/р/ы/ни, наше імператорское величество, указали по тому твоему подданного н/а/шего гетмана доношению и по заручкой Гадицкого полку полчан челобитью, в том Гадицкого полку на место бившого их полковника Гаврила Милорадовича быть полковником того ж Гадицкого полку обозному полковому Григорию Грабянке. И тебе, нашего імператорского величества подданному Войска Запорожского обоих сторон Днепра гетману, велеть тому Грабянці в том Гадицком полку быть полковником и в верности к нам, великой г/о/с/у/д/а/рыне и нашему імператорскому величеству, в Глухове, в соборной церкви при генерале нашем маеоре кн/я/зе Алексее Шаховском илии при определенном от него, привесть ево, полковника Гребянку, к присяге и тое присягу за ево рукою и за подписанием тех, кто при том будет, прислать в нашу коллегію иностранных дел.

Дан в Москве лета от Р/о/ждества Хр/и/стова 1730 мая 30 дня, г/о/с/у/д/а/рство-вания нашего 1 году.

Канцлер граф Головкин.

Адреса: «Нашего імператорского величества подданному Войска Запорожского обоих сторон Днепра гетману Данилу Апостолу и всему Войску Запорожскому».

Записи: «Отпущена с Москвы О. Гребянке. Отпущена с Москвы мая 30 1730-г/о/ по естракту № 435.»; «Юня 8-в/о/ 1730 году о вручении полковнику Гребянці ранкгу полковничества гадяцкого. 3. в. к.».

(Центральний державний історичний архів України у Києві. — ф. 1407. — Оп. 1. — № 3. Оригінал, заврений печаткою. У верхньому лівому куті документа рукою Марцика. Гожковського зроблено запис: «**Mar. Gorzk.** тобто «**Marcin Gorzkowski.**»

Джерела та література:

1. Гуржій О. Иван Скоропадський. // Володарі гетьманської булави. — К., 1995. — С. 403—418; Мельник Л. Гетьман Иван Скоропадський. // Пам'ять століть. — 1997. — № 4. — С. 55 — 62.
2. Мищик Ю. А. 3 нових джерел до історії церковного землеволодіння на Чернігівщині XVII—XVIII ст. // Сіверянський літопис. — 1997. — № 2. — С. 100 — 116.